

Sygn. akt III UK 195/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12
marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 6 czerwca 2017 r., którym – uwzględniając odwołanie B. K. od decyzji z dnia 18 marca 2015 r. – ustalono jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 16 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. Orzeczenie tego Sądu oparto na trzech niezależnych od siebie opiniach biegłych lekarzy z zakresu foniatrii, opinii z zakresu medycyny pracy oraz dodatkowej opinii uzupełniającej, w których stwierdzono chorobę zawodową w postaci przerostowego nieżyty krtani, przerost fałdów głosowych, zapalenia tylnego krtani, niewydolności fonacyjnej mięśni głośni, przewlekłego podsychnającego nieżyty błony śluzowej nosa oraz szumów usznych.

Sąd Apelacyjny uznał opinie biegłych za niewadliwe, pełne i rzetelne, poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją wywodzoną z wyników własnych badań oraz szczegółowej analizy dokumentacji medycznej i – w pełni akceptując ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy oraz ich ocenę prawną – nie uznał za uzasadnione zarzutów apelacji organu rentowego co do naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.) w związku z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) oraz obraży przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej przez oddalenie apelacji wobec uznania, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową i przyznanie jej z tego tytułu prawa do renty, podczas gdy stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przyczynę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., biorąc pod uwagę wskazane w orzecznictwie Sądu Najwyższego kryteria uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną, zgodnie z którymi oczywista zasadność skargi kasacyjnej rozumiana jest jako widoczna bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacyjnymi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II PK 289/11 oraz z dnia 7 lutego 2008 r., II UK 271/07). Podniósł, że Sąd Apelacyjny dokonał oczywiście i rażąco nietrafnej wykładni art. 12 ustawy o emeryturach i rentach, co w szczególności miało dotyczyć stwierdzenia, iż „utrata przez ubezpieczoną możliwości wykonywania zawodu nauczyciela powoduje u niej częściową niezdolność do pracy zgodnej z jej kwalifikacjami, skoro ma ona

wykształcenie wyższe i wykonywała w swym życiu wcześniej także inne prace, np. kierownika wydziału orzecznictwa lekarskiego w KRUS”. Za błędne uznał stwierdzenie, że ubezpieczona – pracownica umysłowa – która utraciła zdolność do pracy wymagającej nadmiernego obciążania głosu, może zostać uznana za częściowo niezdolną do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami twierdząc, że „ma możliwość podjęcia zatrudnienia w innym charakterze, mieszczącym się w zakresie pojęcia pracownika umysłowego, ale niewymagającym nadmiernego obciążania głosu, w szczególności takich jak te, które wykonywała przed przejściem na emeryturę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wprawdzie trafnie stwierdził, że za oczywiście uzasadnioną uważa się skargę kasacyjną wywiedzioną od wyroku wydanego z niewątpliwym, rażącym naruszeniem przepisów prawa, widocznym na "pierwszy rzut oka", pominął jednak, że argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej nie mogą być formułowane przez wyrażenie niepoddającego się kontroli kasacyjnej braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku sformułowane wbrew zakazowi konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związania ustalonymi w sprawie faktami (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) nie prowadzi do konkluzji o oczywistej zasadności skargi.

Sąd drugiej instancji ocenił cały zebrany materiał dowodowy jako wystarczający do dokonania ustaleń zgodnych z twierdzeniami ubezpieczonej, a tą oceną Sąd Najwyższy jest związany. Ta właśnie ocena leżała u podstaw zaskarżonego orzeczenia, a skarżący nie wykazał, że zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne jako ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i z tych przyczyn nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08, niepublikowane). W ustalonym stanie faktycznym oczywiście błędna byłaby tylko odmowa przyznania renty.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).